

No. 14458

MULTILATERAL

Convention on the reduction of statelessness (with Final Act of the United Nations Conference on the Elimination or Reduction of Future Statelessness held at Geneva from 24 March to 18 April 1959, and Resolutions I, II, III and IV of the Conference). Concluded at New York on 30 August 1961

*Authentic texts: English, French, Chinese, Russian and Spanish.
Registered ex officio on 13 December 1975.*

MULTILATÉRAL

Convention sur la réduction des cas d'apatridie (avec Acte final de la Conférence des Nations Unies pour l'élimination ou la réduction des cas d'apatridie dans l'avenir réunie à Genève du 24 mars au 18 avril 1959, et résolutions nos I, II, III et IV de la Conférence). Conclue à New York le 30 août 1961

*Textes authentiques : anglais, français, chinois, russe et espagnol.
Enregistrée d'office le 13 décembre 1975.*

[CHINESE TEXT — TEXTE CHINOIS]

減少無國籍狀態公約

締約國

依照聯合國大會一九五四年十二月四日通過之決議案八九六(九)採取行動，認為允宜以國際協議減少無國籍狀態，

議定條款如下：

第一條

一、締約國對於在其領土內出生且非經授與國籍即無國籍者，應授與該國國籍。此項國籍應：

(甲) 依據法律於出生時授與之，

或

(乙) 於關係人本人或由他人代表依國內法規定之方式向主管當局提出聲請時授與之。此種聲請除依本條第二項之規定外不得拒絕。

締約國規定依本項(乙)款授與該國國籍者並得規定於國內法所定某一年齡及某種條件下依據法律授與該國國籍。

二、締約國依本條第一項(乙)款授與該國國籍時得規定須受下列一個或一個以上條件之限制：

(甲) 聲請係在締約國所定期間內提出者，此項期間開始不得晚於十八歲，終止不得早於二十一歲，但應使關係人至少有一年之時間可自行提

出聲請而毋須取得法律上之准許;

(乙) 閥係人係慣常居留於締約國領土內已滿該國所定期間者,此項期間之訂定,從提出聲請時回溯不得逾五年,總計不得逾十年;

(丙) 閥係人係未經判定有妨害國家安全罪亦未因觸犯刑法被處五年或五年以上之徒刑者;

(丁) 閥係人係向無國籍者。

三、雖有本條第一項(乙)款及第二項之規定,出生於締約國領土之婚生子女其母具有該國國籍,其本人非取得國籍即無國籍者,應於出生時取得該國國籍。

四、締約國對非經授與國籍即無國籍且因已逾提出聲請之年齡或因未具備

必要居留條件致不能取得出生地締約國國籍之人，如於出生時其父或母係屬本項冠首所稱締約國國籍者，應授與該國國籍。如其父母在該人出生時非具有同一國籍，該人究應從其父之國籍抑從其母之國籍之問題，依締約國國內法定之。如此項國籍須經聲請，聲請應由聲請人或由他人代表依國內法規定之方式向主管當局提出。此種聲請除依本條第五項之規定外不得拒絕。

五、締約國依本條第四項授與該國國籍時得規定須受下列一個或一個以上條件之限制：

(甲) 聲請係於聲請人滿締約國所定某一年齡前提出者，此項年齡不

得小於二十三歲；

(乙) 閩係人係慣常居留於締約國領土內已滿該國所定期間者，此項期間之訂定，從提出聲請時回溯不得逾三年；

(丙) 閩係人係向無國籍者。

第二條

在締約國領土內發現之棄兒，如無反證，應視為具有該國國籍之父母在該國領土內所生。

第三條

為決定締約國依本公約所負之義務，

凡在船舶上出生者，應視為在船舶所懸國旗之國家領土內出生；在航空機上出生者，應視為在航空機之登記國領土內出生。

第四條

一 締約國對非在一締約國領土內出生且非經授與國籍即無國籍之人，如在該人出生時其父或母係屬該國國籍者，應授與該國國籍。如其父母在該人出生時非具有同一國籍，該人究應從其父之國籍抑從其母之國籍之問題，依締約國國內法定之。依本項規定授與之國籍應：

(甲) 依據法律於出生時授與之，

或

(乙) 於關係人本人或由他人代表依國內法規定之方式向主管當局提出聲請時授與之。此種聲請除依本條第二項之規定外不得拒絕。

二、締約國依本條第一項之規定授與該國國籍時得規定須受下列一個或一個以上條件之限制：

(甲) 聲請係於聲請人滿締約國所定某一年齡前提出者，此項年齡不得小於二十三歲；

(乙) 關係人係慣常居留於締約國領土內已滿該國所定期間者，此項期間之訂定從提出聲請時回溯不得逾三年；

(丙) 關係人係未經判定有妨害
國家安全罪者;

(丁) 關係人係向無國籍者。

第五條

一、依締約國之法律,因個人身份之變更,如結婚婚姻關係消滅、追認、認知或收養而喪失國籍者,其國籍之喪失應以具有或取得另一國籍為條件。

二、依締約國之法律,非婚生子女因經認知而喪失該國國籍者,應予以向主管當局書面聲請回復該項國籍之機會,此種聲請所受之限制條件不得較本公約第一條第二項所定者為嚴。

第六條

依締約國之法律,因本人喪失或被取消該國國籍致使其配偶或子女喪失該國國籍時,配偶或子女之國籍之喪失應以具有或取得另一國籍為條件。

第七條

一. (甲) 依締約國法律得放棄國籍時,放棄國籍者除具有或取得另一國籍外,其國籍不因放棄而喪失。

(乙) 本項(甲)款之規定其實施與聯合國於一九四八年十二月十日通過之世界人權宣言第十三條及第十四條所列原則有抵觸時,不得適用。

二、締約國國民謀求歸化外國者，非俟取得或有保證確可取得該外國國籍不喪失其國籍。

三、除依本條第四項與第五項之規定外，締約國國民不因離境居留國外，未為登記或任何類似理由喪失其國籍而成為無國籍。

四、歸化人如不向主管當局表示有保持其國籍之意思，得因居留國外達間係締約國法律所定不少於連續七年之期間而喪失其國籍。

五、締約國法律對出生於該國領土以外之國民得規定其於達成年時起滿一年後之國籍之保持，以於該時居留該國領土之內或向主管當局登記為條件。

六、除本條所稱情形外，凡喪失締約

國國籍即無國籍者，雖此種喪失並非本公約任何其他規定所明文禁止亦應不喪失該國國籍。

第八條

一、締約國對國籍如被取消即無國籍者，不得取消其國籍。

二、雖有本條第一項之規定，締約國國籍得於下列情形下取消之：

(甲) 有第七條第四項及第五項所准許應喪失國籍之情形者；

(乙) 國籍係經偽報或詐欺而取得者。

三、雖有本條第一項之規定，締約國得保留取消國籍之權，如該國在簽署、批准

或加入時指明基於該時國內法所規定之
下列一項或數項理由保留此種權利：

(甲) 關係人有違其應向締約國
効忠之義務，

(子) 漠視締約國之明白禁
令，為另一國服務或繼續服務，或
受領或繼續受領另一國之報酬，或

(丑) 其行為對締約國之重
要利益有重大損害，

(乙) 關係人曾宣誓或正式表示
効忠於另一國，或證據確實決心拒絕
向締約國効忠。

四、除依照法律外，締約國不得行使
本條第二項或第三項所准许取消國籍之
權力，此項法律應規定關係人有由法院或
其他獨立機關公平審訊之權。

第九條

締約國不得以種族、民族、宗教或政治理由取消任何人或任何人羣之國籍。

第十條

一、 凡締約國間所訂規定移轉領土之條約均應訂入確保無人因此種移轉而成為無國籍之條款。締約國與非本公約當事國之國家締結此種條約時應竭力確保訂入此種條款。

二、 如無此種條款時，接受移轉領土或以其他方式取得領土之締約國，對因領土之移轉或取得而致非經授與國籍即無

國籍者,應授與該國國籍。

第十一條

締約國應促進在聯合國體系內儘速於第六件批准書或加入書存放後設立一機構,俾使要求享受本公約之惠益者得請求該機構審查其要求並協助將其要求向主管當局提出。

第十二條

一、對不依本公約第一條第一項或第四條之規定於出生時依據法律授與該國國籍之締約國言,第一條第一項或第四

條之規定對出生於本公約生效前及生效後之人,均適用之。

二. 本公約第一條第四項之規定對出生於本公約生效前及生效後之人,均適用之。

三. 本公約第二條之規定僅適用於本公約對締約國生效後在該國領土內發現之棄兒。

第十三條

本公約不得解釋為對減少無國籍狀態更為有利之任何規定發生影響,無論此種規定見於任何締約國現已生效或今後生效之法律,或見於兩個或兩個以上締約

國間現已生效或今後生效之任何其他公約、條約或協定。

第十四條

締約國間關於本公約之解釋或適用之任何不能以其他方式解決之爭端，均應於爭端任何一方請求時提交國際法院。

第十五條

一、本公約對於所有由任何締約國負責其國際關係之非自治、託管、殖民及其他非本部領土，均適用之；除本條第二項另有規定外，關係締約國應於簽署、批准或

加入時宣告由於此項簽署、批准或加入而當然適用本公約之非本部領土。

二. 如在國籍方面非本部領土與本部領土並非視同一體,或依締約國或其非本部領土之憲法或憲政慣例,對非本部領土適用本公約須事先徵得該領土之同意時,締約國應盡力於本國簽署本公約之日起十二個月期限內徵得所需該非本部領土之同意,並於徵得此項同意後通知聯合國秘書長。本公約對於此項通知書所列領土,自秘書長接到通知之日起適用之。

三. 在本條第二項所稱十二個月期限屆滿後,各關係締約國遇有由其負責國際關係之非本部領土對於本公約之適用尚未表示同意時,應將其與各該領土磋商

結果通知秘書長。

第十六條

一、 本公約於一九六一年八月三十日至一九六二年五月三十一日在聯合國會所聽由各國簽署。

二、 本公約聽由下列各國簽署：

(甲) 任何聯合國會員國；

(乙) 任何經邀請參加聯合國消除或減少未來無國籍狀態會議之其他國家；

(丙) 任何經聯合國大會邀請簽署或加入之國家。

三、 本公約應經批准。批准書應交

聯合國秘書長存放。

四 本公約聽由本條第二項所稱各國加入。加入應以加入書送交聯合國秘書長存放為之。

第十七條

一 任何國家得於簽署、批准或加入時對第十一條、第十四條或第十五條提出保留。

二 對本公約不得有其他保留。

第十八條

一 本公約應自第六件批准書或加

入書存放之日起二年後發生效力。

二、對於第六件批准書或加入書存放後批准或加入本公約之國家，本公約應自各該國存放批准書或加入書後第九十日起或自本公約根據本條第一項規定發生效力之日起發生效力，此兩日期以較遲者為準。

第十九條

一、任何締約國得隨時以書面通知聯合國秘書長宣告退出本公約。此項退約應於秘書長接到通知之日起一年後對該締約國發生效力。

二、如依第十五條之規定本公約已

可對締約國之某一非本部領土適用，嗣後該締約國於徵得關係領土同意後得隨時通知聯合國秘書長宣告該領土單獨退出本公約。退約應於秘書長接到通知之日起一年後發生效力。秘書長應將此項通知及接到日期通知所有其他締約國。

第二十條

一、聯合國秘書長應將下列事項通知聯合國各會員國及第十六條所指之非會員國國家：

(甲) 依第十六條之簽署、批准及加入；

(乙) 依第十七條提出之保留；

(丙) 依第十八條本公約發生效力之日期;

(丁) 依第十九條之退約。

二. 聯合國秘書長最遲應於第六件批准書或加入書存放後,就第十一條所稱機關之設立問題,提請大會注意。

第二十一條

本公約應於發生效力之日由聯合國秘書長登記。

為此,下列全權代表謹簽字於本公約,以昭信守,

公曆一千九百六十一年八月三十日

訂於紐約,以中文、英文、法文、俄文及西班牙文製成一本,各文同一作準,原本應存放聯合國檔庫,正式副本應由聯合國秘書長分送聯合國各會員國及本公約第十六條所指之非會員國國家。

[RUSSIAN TEXT — TEXTE RUSSE]

КОНВЕНЦИЯ О СОКРАЩЕНИИ БЕЗГРАЖДАНСТВА

Договаривающиеся Государства,
действуя во исполнение резолюции 896 (IX), принятой Генеральной
Ассамблеей Организации Объединенных Наций 4 декабря 1954 г.,
признавая желательным сокращение безгражданства международным со-
глашением,
согласились о нижеследующем:

Статья 1. 1. Любое Договаривающееся Государство должно пре-
доставлять свое гражданство любому рожденному на его территории лицу,
которое иначе было бы апатридом. Такое гражданство должно предоста-
вляться:

- a) при рождении, в силу закона, или
- b) по возбуждении перед надлежащим органом власти ходатайства соответ-
ствующим лицом или от его имени в порядке, установленном националь-
ным законом. При условии соблюдения постановлений пункта 2 настоя-
щей статьи, никакое подобное ходатайство не может быть отклонено.

Любое Договаривающееся Государство, которое предусматривает пре-
доставление своего гражданства в соответствии с подпунктом «b» настоящего
пункта, может также предусмотреть предоставление своего гражданства в
силу закона, в таком возрасте и при таких условиях, какие будут определены
национальным законом.

2. Любое Договаривающееся Государство может поставить предоста-
вление своего гражданства в соответствии с подпунктом «b» пункта 1 настоя-
щей статьи под одно или несколько из следующих условий:

- a) чтобы ходатайство было возбуждено в течение установленного этим
Договаривающимся Государством срока, который должен начинаться не
позднее достижения восемнадцатилетнего возраста и заканчиваться не ра-
нее достижения возраста в двадцать один год, с тем, однако, чтобы со-
ответствующему лицу предоставлялся по крайней мере один год, в тече-
ние которого оно могло бы само возбудить ходатайство без получения на
это законного разрешения;
- b) чтобы соответствующее лицо обычно проживало на территории этого
Договаривающегося Государства в течение установленного этим Государ-
ством срока, который не должен превышать пяти лет, непосредственно
предшествующих возбуждению ходатайства, а вообще не должен превы-
шать десяти лет;
- c) чтобы соответствующее лицо не было признано по суду виновным в пре-
ступлении против государственной безопасности или приговорено к лише-
нию свободы на пятилетний или более продолжительный срок по уголов-
ному обвинению;
- d) чтобы соответствующее лицо всегда было апатридом.

3. Несмотря на постановления подпункта «b» пункта 1 и пункта 2 на-
стоящей статьи, ребенок, который рожден в браке на территории какого-либо

Договаривающегося Государства и мать которого имела гражданство этого Государства, приобретает при рождении это гражданство, если иначе он был бы апатридом.

4. Любое Договаривающееся Государство должно предоставлять свое гражданство любому лицу, которое иначе было бы апатридом и которое не может приобрести гражданства того Договаривающегося Государства, на территории которого оно родилось, вследствие выхода из того возраста, когда оно могло возбудить ходатайство, или невыполнения им требуемых условий проживания, если во время рождения этого лица кто-либо из его родителей имел гражданство первого из упомянутых выше Договаривающихся Государств. Если его родители имели не одно и то же гражданство во время его рождения, вопрос о том, должно ли соответствующее лицо получить гражданство своего отца или гражданство своей матери, разрешается национальным законом этого Договаривающегося Государства. Если для приобретения такого гражданства требуется возбуждение ходатайства, ходатайство должно возбуждаться перед надлежащим органом власти просителем или от его имени в порядке, установленном этим национальным законом. При условии соблюдения постановлений пункта 5 настоящей статьи, подобное ходатайство не должно отклоняться.

5. Договаривающееся Государство может поставить предоставление своего гражданства в соответствии с постановлениями пункта 4 настоящей статьи под одно или несколько из следующих условий:

- a) чтобы ходатайство было возбуждено до достижения просителем определенного установленного этим Договаривающимся Государством возраста, который не должен быть меньше двадцати трех лет;
- b) чтобы соответствующее лицо обычно проживало на территории этого Договаривающегося Государства в течение установленного этим Государством срока, который не должен превышать трех лет, непосредственно предшествующих возбуждению ходатайства;
- c) чтобы соответствующее лицо всегда было апатридом.

Статья 2. Найденыш, обнаруженный на территории какого-либо Договаривающегося Государства, должен, при отсутствии доказательств противного, считаться рожденным на этой территории от родителей, имеющих гражданство этого Государства.

Статья 3. Для целей определения обязанностей Договаривающихся Государств согласно настоящей Конвенции, рождение на судне или летательном аппарате считается имевшим место соответственно на территории того Государства, под флагом которого плавает судно, или на территории того Государства, в котором зарегистрирован летательный аппарат.

Статья 4. 1. Любое Договаривающееся Государство должно предоставлять свое гражданство любому рожденному не на территории Договаривающегося Государства лицу, которое иначе было бы апатридом, если во время рождения этого лица кто-либо из его родителей имел гражданство этого Государства. Если его родители имели не одно и то же гражданство во время его рождения, вопрос о том, должно ли соответствующее лицо получить гражданство своего отца или гражданство своей матери, разрешается национальным законом этого Договаривающегося Государства. Предо-

ставление гражданства согласно постановлениям настоящего пункта совершается:

- a) при рождении, в силу закона, или
- b) по возбуждении перед надлежащим органом власти ходатайства соответствующим лицом или от его имени в порядке, установленном национальным законом. При условии соблюдения постановлений пункта 2 настоящей статьи, никакое подобное ходатайство не может быть отклонено.

2. Любое Договаривающееся Государство может поставить предоставление своего гражданства в соответствии с постановлениями пункта 1 настоящей статьи под одно или несколько из следующих условий:

- a) чтобы ходатайство было возбуждено до достижения просителем определенного установленного этим Договаривающимся Государством возраста, который не должен быть меньше двадцати трех лет;
- b) чтобы соответствующее лицо обычно проживало на территории этого Договаривающегося Государства в течение установленного этим Государством срока, который не должен превышать трех лет, непосредственно предшествующих возбуждению ходатайства;
- c) чтобы соответствующее лицо не было признано по суду виновным в преступлении против государственной безопасности;
- d) чтобы соответствующее лицо всегда было апатридом.

Статья 5. 1. Если закон какого-либо Договаривающегося Государства предусматривает утрату гражданства вследствие каких-либо таких изменений в личном статусе соответствующего лица, как вступление в брак, прекращение брака, узаконение, признание или усыновление, такая утрата должна ставиться под условие обладания другим гражданством или приобретения другого гражданства.

2. Если согласно закону какого-либо Договаривающегося Государства ребенок, рожденный вне брака, утрачивает гражданство этого государства вследствие признания отцовства, ему должна предоставляться возможность восстановления этого гражданства посредством письменного ходатайства перед надлежащим органом власти, и условия, регулирующие такое ходатайство, не должны быть более строгими, чем установленные в пункте 2 статьи 1 настоящей Конвенции.

Статья 6. Если закон какого-либо Договаривающегося Государства предусматривает утрату его гражданства супругом или детьми какого-либо лица вследствие утраты этим лицом или лишения этого лица этого гражданства, такая утрата должна ставиться под условие обладания ими другим гражданством или приобретения ими другого гражданства.

Статья 7. 1. a) Если закон какого-либо Договаривающегося Государства разрешает отказ от гражданства, такой отказ не должен вызывать утраты гражданства кроме тех случаев, когда соответствующее лицо имеет или приобретает другое гражданство.

b) Постановления подпункта «а» настоящего пункта не применяются в тех случаях, когда их применение противоречило бы принципам, изложенным в статьях 13 и 14 Всеобщей декларации прав человека, утвержденной 10 декабря 1948 года Генеральной Ассамблеей Организации Объединенных Наций.

2. Гражданин Договаривающегося Государства, который желает натурализоваться в чужой стране, не утрачивает своего гражданства, если не приобретает или не получает заверения в приобретении гражданства этой чужой страны.

3. С исключениями, предусмотренными в постановлениях пунктов 4 и 5 настоящей статьи, гражданин Договаривающегося Государства не утрачивает своего гражданства, таким образом, чтобы стать апатридом, вследствие выезда, проживания за границей, несовершения регистрации или какой-либо подобной причины.

4. Натурализованное лицо может утратить свое гражданство вследствие проживания за границей в течение установленного законом соответствующего Договаривающегося Государства срока, который не должен быть менее семи последовательных лет, если не заявит надлежащему органу власти о своем желании сохранить свое гражданство.

5. Что касается гражданина какого-либо Договаривающегося Государства, рожденного за пределами территории этого Государства, то закон этого Государства может поставить сохранение этим гражданином своего гражданства по истечении одного года после достижения им совершеннолетия под условие проживания в это время на территории этого Государства или регистрации у надлежащего органа власти.

6. Иначе как при обстоятельствах, упомянутых в настоящей статье, никакое лицо не утрачивает гражданства какого-либо Договаривающегося Государства, если такая утрата сделала бы это лицо апатридом, хотя бы такая утрата и не была прямо запрещена никаким другим постановлением настоящей Конвенции.

Статья 8. 1. Никакое Договаривающееся Государство не должно лишать никакое лицо своего гражданства, если такое лишение сделало бы это лицо апатридом.

2. Несмотря на постановления пункта 1 настоящей статьи, любое лицо может быть лишено гражданства любого Договаривающегося Государства:

- a) при таких обстоятельствах, при которых утрата гражданства допускается согласно пунктам 4 и 5 статьи 7;
- b) если гражданство было приобретено в результате сообщения ложных сведений или в результате обмана.

3. Несмотря на постановления пункта 1 настоящей статьи, любое Договаривающееся Государство может сохранять право лишать любое лицо своего гражданства, если во время подписания, ратификации или присоединения оно укажет, что оставляет за собой право лишать гражданства по одному или нескольким из следующих оснований, предусматриваемых в это время его национальным законом:

- a) что, вопреки своей обязанности быть верным этому Договаривающемуся Государству, соответствующее лицо,
 - i) игнорируя прямое запрещение со стороны этого Договаривающегося Государства, оказало или продолжает оказывать услуги другому Государству или получило или продолжает получать вознаграждение от другого Государства или
 - ii) ведет себя таким образом, что причиняет серьезный вред жизненным интересам этого Государства;

b) что соответствующее лицо принесло присягу в верности или сделало формальное заявление о верности другому Государству или дало определенные доказательства своего намерения отказаться от верности этому Договаривающемуся Государству.

4. Никакое Договаривающееся Государство не должно осуществлять право лишения гражданства, допускаемое согласно пункту 2 или 3 настоящей статьи, иначе как в соответствии с законом предусматривающим для соответствующего лица право на справедливое разбирательство дела судом или иным независимым учреждением.

Статья 9. Никакое Договаривающееся Государство не может лишить никакое лицо или группу лиц их гражданства по расовым, этническим, религиозным или политическим основаниям.

Статья 10. 1. Во всякий международный договор между Договаривающимися Государствами, предусматривающий передачу территории, должны включаться постановления, которые гарантировали бы, что никакое лицо не станет апатридом в результате такой передачи. Любое Договаривающееся Государство должно принимать все возможные меры к тому, чтобы такие постановления вносились в любой подобный международный договор, заключаемый им с Государством, не участвующим в настоящей Конвенции.

При отсутствии таких постановлений любое Договаривающееся Государство, которому передается территория или которое иным способом приобретает территорию, должно предоставлять свое гражданство тем лицам, которые иначе стали бы апатридами в результате такой передачи или такого приобретения.

Статья 11. Договаривающиеся Государства должны содействовать созданию в рамках Организации Объединенных Наций, в ближайшем по возможности времени после депонирования шестой ратификационной грамоты или грамоты о присоединении, такого учреждения, в которое лица, требующие каких-либо преимуществ на основании настоящей Конвенции, могли бы обращаться с просьбами о рассмотрении своих требований и об оказании им помощи при представлении этих требований надлежащим органам власти.

Статья 12. 1. Что касается Договаривающихся Государств, в которых их гражданство не предоставляется при рождении, в силу закона, как предусматривается в пункте 1 статьи 1 или в статье 4 настоящей Конвенции, то постановления соответственно пункта 1 статьи 1 или статьи 4 применяются к лицам, рожденным до вступления этой Конвенции в силу, так же как к лицам, рожденным после.

2. Постановления пункта 4 статьи 1 настоящей Конвенции применяются к лицам, рожденным до вступления ее в силу так же как к лицам, рожденным после.

3. Постановления статьи 2 настоящей Конвенции применяются только к найденышам, обнаруженным на территории любого Договаривающегося Государства после вступления этой Конвенции в силу в отношении этого Государства.

Статья 13. Настоящая Конвенция не должна толковаться в ущерб какому-либо такому постановлению, которое больше способствует сокра-

щению безгражданства и содержится или будет содержаться в действующем законе какого-либо Договаривающегося Государства или в какой-либо другой конвенции, международном договоре или соглашении, которые имеют или будут иметь силу для двух или более Договаривающихся Государств.

Статья 14. Любой спор между Договаривающимися Государствами о толковании или применении настоящей Конвенции, который не может быть разрешен другим путем, представляется в Международный Суд по требованию любой из сторон в этом споре.

Статья 15. 1. Настоящая Конвенция распространяется на все несамоуправляющиеся, подопечные, колониальные и прочие внеметропольные территории, за международные отношения которых отвечает какое-либо из Договаривающихся Государств. Соответствующее Договаривающееся Государство должно, поскольку это не противоречит постановлениям пункта 2 настоящей статьи, при подписании, ратификации или присоединении указать внеметропольную территорию или внеметропольные территории, на которые эта Конвенция будет распространяться *ipso facto* в результате такого подписания, ратификации или присоединения.

2. В любом случае, когда, поскольку речь идет о гражданстве, внеметропольная территория не рассматривается как одно целое с метропольной территорией, и в любом случае, когда предварительное согласие внеметропольной территории требуется, согласно основным законам или практике Договаривающегося Государства или внеметропольной территории, для распространения настоящей Конвенции на эту территорию, это Договаривающееся Государство должно принять меры к получению необходимого согласия внеметропольной территории в течение двенадцатимесечного срока, считая со дня подписания этой Конвенции указанным Договаривающимся Государством, а когда такое согласие будет получено, это Договаривающееся Государство должно уведомить Генерального Секретаря Организации Объединенных Наций. Настоящая Конвенция распространяется на территорию или территории, указанные в таком уведомлении, со дня получения его Генеральным Секретарем.

3. После истечения двенадцатимесечного срока, упомянутого в пункте 2 настоящей статьи, соответствующие Договаривающиеся Государства должны сообщить Генеральному Секретарю о результатах консультаций с теми внеметропольными территориями, за международные отношения которых они ответственны и от которых не было получено согласия на распространение на них настоящей Конвенции.

Статья 16. 1. Настоящая Конвенция будет открыта для подписания в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций с 30 августа 1961 года до 31 мая 1962 года.

2. Настоящая Конвенция будет открыта для подписания от имени:

- a) любого Государства-члена Организации Объединенных Наций;
- b) любого другого Государства, приглашенного к участию в Конференции Организации Объединенных Наций по ликвидации или сокращению безгражданства в будущем;
- c) любого Государства, приглашенного Генеральной Ассамблеей Организации Объединенных Наций подписать эту Конвенцию или присоединиться к ней.

3. Настоящая Конвенция подлежит ратификации, и ратификационные грамоты депонируются у Генерального Секретаря Организации Объединенных Наций.

4. Настоящая Конвенция открыта для присоединения Государствам, указанным в пункте 2 настоящей статьи. Присоединение совершается посредством депонирования грамоты о присоединении у Генерального Секретаря Организации Объединенных Наций.

Статья 17. 1. При подписании, ратификации или присоединении любое Государство может сделать оговорку к статьям 11, 14 или 15.

2. Никакие другие оговорки к настоящей Конвенции не допускаются.

Статья 18. 1. Настоящая Конвенция вступает в силу через два года со дня депонирования шестой ратификационной грамоты или грамоты о присоединении.

2. Для каждого государства, которое ратифицирует настоящую Конвенцию или присоединится к ней после того, как будет депонирована шестая ратификационная грамота или грамота о присоединении, она вступает в силу на девяностый день после депонирования этим государством своей ратификационной грамоты или грамоты о присоединении или в день вступления этой Конвенции в силу согласно постановлению пункта 1 настоящей статьи, в зависимости от того, какой день наступит позднее.

Статья 19. 1. Любое Договаривающееся Государство может денонсировать настоящую Конвенцию в любое время письменным уведомлением на имя Генерального Секретаря Организации Объединенных Наций. Такая денонсация вступает в силу для соответствующего Договаривающегося Государства через год со дня получения ее Генеральным Секретарем.

2. В том случае, если, согласно постановлениям статьи 15, настоящая Конвенция будет распространена на внеметропольную территорию какого-либо Договаривающегося Государства, такое Государство может в любое время после этого, с согласия соответствующей территории, сделать Генеральному Секретарю Организации Объединенных Наций уведомление о денонсации настоящей Конвенции отдельно в отношении этой территории. Эта денонсация вступает в силу через год со дня получения такого уведомления Генеральным Секретарем, который сообщает всем другим Договаривающимся Государствам о таком уведомлении и о дне его получения.

Статья 20. 1. Генеральный Секретарь Организации Объединенных Наций сообщает всем Государствам-членам Организации Объединенных Наций и не состоящим членам этой Организации Государствам, упомянутым в статье 16, о следующих обстоятельствах:

- a) о подписании, ратификациях и присоединениях согласно статье 16;
- b) об оговорках согласно статье 17;
- c) о дне вступления настоящей Конвенции в силу согласно статье 18;
- d) о денонсациях согласно статье 19.

2. Генеральный Секретарь Организации Объединенных Наций, не позднее, чем после депонирования шестой ратификационной грамоты или грамоты о присоединении, обращает внимание Генеральной Ассамблеи на вопрос о создании, в соответствии со статьей 11, упомянутого в ней учреждения.

Статья 21. Настоящая Конвенция регистрируется Генеральным Секретарем Организации Объединенных Наций в день вступления ее в силу.

В удостоверение изложенного нижеподписавшиеся полномочные представители подписали настоящую Конвенцию.

Составлено в Нью-Йорке тридцатого дня августа тысяча девятьсот шестьдесят первого года в одном экземпляре, английский, испанский, китайский, русский и французский тексты которого являются равно аутентичными, который будет сдан на хранение в архив Организации Объединенных Наций и заверенные копии которого будут переданы Генеральным Секретарем Организации Объединенных Наций всем членам Организации Объединенных Наций и не состоящим членам этой Организации Государствам, упомянутым в статье 16 настоящей Конвенции.

[SPANISH TEXT — TEXTE ESPAGNOL]

CONVENCIÓN PARA REDUCIR LOS CASOS DE APATRIDIA

Los Estados Contratantes,

Actuando en cumplimiento de la resolución 896 (IX), adoptada por la Asamblea General de las Naciones Unidas el 4 de diciembre de 1954, y

Considerando conveniente reducir la apatridia mediante un acuerdo internacional,

Han convenido en lo siguiente:

Artículo 1. 1. Todo Estado contratante concederá su nacionalidad a la persona nacida en su territorio que de otro modo sería apátrida. Esta nacionalidad se concederá:

- a) de pleno derecho en el momento del nacimiento, o
- b) mediante solicitud presentada ante la autoridad competente por el interesado o en su nombre, en la forma prescrita por la legislación del Estado de que se trate. Salvo lo dispuesto en el párrafo 2 del presente artículo, la solicitud no podrá ser rechazada.

Todo Estado contratante cuya legislación prevea la concesión de su nacionalidad mediante solicitud, según el apartado b) del presente párrafo, podrá asimismo conceder su nacionalidad de pleno derecho a la edad y en las condiciones que prescriba su legislación nacional.

2. Todo Estado contratante podrá subordinar la concesión de su nacionalidad según el apartado b) del párrafo 1 del presente artículo a una o más de las condiciones siguientes:

- a) que la solicitud se presente dentro de un período fijado por el Estado contratante, que deberá comenzar a más tardar a la edad de 18 años y que no podrá terminar antes de la edad de 21 años, entendiéndose que el interesado deberá disponer de un plazo de un año, por lo menos, para suscribir la solicitud personalmente y sin habilitación;
- b) que el interesado haya residido habitualmente en el territorio nacional por un período fijado por el Estado contratante, sin que pueda exigirse una residencia de más de 10 años en total ni que el período inmediatamente anterior a la presentación de la solicitud exceda de cinco años;
- c) que el interesado no haya sido condenado por un delito contra la seguridad nacional ni a una pena de cinco o más años de prisión por un hecho criminal;
- d) que el interesado no haya adquirido una nacionalidad al nacer o posteriormente.

3. No obstante lo dispuesto en el apartado b) del párrafo 1 y en el párrafo 2 del presente artículo, todo hijo nacido dentro del matrimonio en el territorio de un Estado contratante cuya madre sea nacional de ese Estado, adquirirá en el momento del nacimiento la nacionalidad de dicho Estado si de otro modo sería apátrida.

4. Todo Estado contratante concederá su nacionalidad a la persona que de otro modo sería apátrida y que no ha podido adquirir la nacionalidad del Estado contratante en cuyo territorio ha nacido por haber pasado la edad fijada para la presentación de su solicitud o por no reunir los requisitos de residencia exigidos, si en el

momento del nacimiento del interesado uno de los padres tenía la nacionalidad del Estado contratante mencionado en primer término. Si los padres no tenían la misma nacionalidad en el momento del nacimiento de la persona, la legislación del Estado contratante cuya nacionalidad se solicita determinará si esa persona sigue la condición del padre o la de la madre. Si la nacionalidad así determinada se concede mediante la presentación de una solicitud, tal solicitud deberá ser presentada por la persona interesada o en su nombre ante la autoridad competente y en la forma prescrita por la legislación del Estado contratante.

5. Todo Estado contratante podrá subordinar la concesión de su nacionalidad según el párrafo 4 del presente artículo a una o varias de las condiciones siguientes:

- a) que la solicitud se presente antes de que el interesado alcance la edad determinada por el Estado contratante, la que no podrá ser inferior a 23 años;
- b) que el interesado haya residido habitualmente en el territorio del Estado contratante durante un período inmediatamente anterior a la presentación de la solicitud determinado por ese Estado, sin que pueda exigirse que dicho período exceda de tres años;
- c) que el interesado no haya adquirido una nacionalidad al nacer o posteriormente.

Artículo 2. Salvo prueba en contrario, se presume que un expósito que ha sido hallado en el territorio de un Estado contratante ha nacido en ese territorio, de padres que poseen la nacionalidad de dicho Estado.

Artículo 3. A los efectos de determinar las obligaciones de los Estados contratantes en la presente Convención, el nacimiento a bordo de un buque o en una aeronave se considerará, según sea el caso, como ocurrido en el territorio del Estado cuyo pabellón enarbola el buque o en el territorio del Estado en que esté matriculada la aeronave.

Artículo 4. 1. Todo Estado contratante concederá su nacionalidad a una persona que no haya nacido en el territorio de un Estado contratante y que de otro modo sería apátrida si en el momento del nacimiento del interesado uno de los padres tenía la nacionalidad del primero de esos Estados. Si los padres no tenían la misma nacionalidad en el momento del nacimiento de la persona, la legislación de dicho Estado contratante determinará si el interesado sigue la condición del padre o la de la madre. La nacionalidad a que se refiere este párrafo se concederá:

- a) de pleno derecho en el momento del nacimiento, o
- b) mediante solicitud presentada ante la autoridad competente por el interesado o en su nombre, en la forma prescrita por la legislación del Estado de que se trate. Salvo lo dispuesto en el párrafo 2 del presente artículo, la solicitud no podrá ser rechazada.

2. Todo Estado contratante podrá subordinar la concesión de la nacionalidad, según el párrafo 1 del presente artículo, a una o varias de las condiciones siguientes:

- a) que la solicitud se presente antes de que el interesado alcance la edad determinada por el Estado contratante, la que no podrá ser inferior a 23 años;
- b) que el interesado haya residido habitualmente en el territorio del Estado contratante durante un período inmediatamente anterior a la presentación de la solicitud determinado por ese Estado, sin que pueda exigirse que dicho período exceda de tres años;

- c) que el interesado no haya sido condenado por un delito contra la seguridad nacional;
- d) que el interesado no haya adquirido una nacionalidad al nacer o posteriormente.

Artículo 5. 1. Si la legislación de un Estado contratante prevé la pérdida de la nacionalidad como consecuencia de un cambio de estado tal como el matrimonio, la disolución del matrimonio, la legitimación, el reconocimiento o la adopción, dicha pérdida estará subordinada a la posesión o a la adquisición de la nacionalidad de otro Estado.

2. Si, de conformidad con la legislación de un Estado contratante, un hijo natural pierde la nacionalidad de dicho Estado como consecuencia de un reconocimiento de filiación, se le ofrecerá la posibilidad de recobrarla mediante una solicitud presentada ante la autoridad competente, solicitud que no podrá ser objeto de condiciones más estrictas que las determinadas en el párrafo 2 del artículo 1 de la presente Convención.

Artículo 6. Si la legislación de un Estado contratante prevé que el hecho de que una persona pierda su nacionalidad o se vea privada de ella entraña la pérdida de esa nacionalidad por el cónyuge o los hijos, la pérdida de la nacionalidad por estos últimos estará subordinada a la posesión o a la adquisición de otra nacionalidad.

Artículo 7. 1. a) Si la legislación de un Estado contratante prevé la renuncia a la nacionalidad, dicha renuncia sólo será efectiva si el interesado tiene o adquiere otra nacionalidad.

b) La disposición del apartado a) del presente párrafo no se aplicará cuando su aplicación sea incompatible con los principios enunciados en los artículos 13 y 14 de la Declaración Universal de Derechos Humanos, aprobada el 10 de diciembre de 1948 por la Asamblea General de las Naciones Unidas.

2. El nacional de un Estado contratante que solicite la naturalización en un país extranjero no perderá su nacionalidad a menos que adquiera o se le haya dado la seguridad de que adquirirá la nacionalidad de dicho país.

3. Salvo lo dispuesto en los párrafos 4 y 5 del presente artículo, el nacional de un Estado contratante no podrá perder su nacionalidad, si al perderla ha de convertirse en apátrida, por el hecho de abandonar el país cuya nacionalidad tiene, residir en el extranjero, dejar de inscribirse en el registro correspondiente o cualquier otra razón análoga.

4. Los naturalizados pueden perder la nacionalidad por residir en el extranjero durante un período fijado por la legislación del Estado contratante, que no podrá ser menor de siete años consecutivos, si no declaran ante las autoridades competentes su intención de conservar su nacionalidad.

5. En el caso de los nacionales de un Estado contratante nacidos fuera de su territorio, la legislación de ese Estado podrá subordinar la conservación de la nacionalidad, a partir del año siguiente a la fecha en que el interesado alcance la mayoría de edad, al cumplimiento del requisito de residencia en aquel momento en el territorio del Estado o de inscripción en el registro correspondiente.

6. Salvo en los casos a que se refiere el presente artículo, una persona no perderá la nacionalidad de un Estado contratante, si dicha pérdida puede convertirla en apátrida, aunque dicha pérdida no esté expresamente prohibida por ninguna otra disposición de la presente Convención.

Artículo 8. 1. Los Estados contratantes no privarán de su nacionalidad a una persona si esa privación ha de convertirla en apátrida.

2. No obstante lo dispuesto en el párrafo 1 del presente artículo, una persona podrá ser privada de la nacionalidad de un Estado contratante:

- a) en los casos en que, con arreglo a los párrafos 4 y 5 del artículo 7, cabe prescribir que pierda su nacionalidad;
- b) cuando esa nacionalidad haya sido obtenida por declaración falsa o por fraude.

3. No obstante lo dispuesto en el párrafo 1 del presente artículo, los Estados contratantes podrán conservar la facultad para privar a una persona de su nacionalidad si en el momento de la firma, ratificación o adhesión especifican que se reservarán tal facultad por uno o varios de los siguientes motivos, siempre que éstos estén previstos en su legislación nacional en ese momento:

- a) cuando, en condiciones incompatibles con el deber de lealtad al Estado contratante, la persona,
 - i) a pesar de una prohibición expresa del Estado contratante, haya prestado o seguido prestando servicios a otro Estado, haya recibido o seguido recibiendo dineros de otro Estado, o
 - ii) se haya conducido de una manera gravemente perjudicial para los intereses esenciales del Estado;
- b) cuando la persona haya prestado juramento de lealtad o hecho una declaración formal de lealtad a otro Estado, o dado pruebas decisivas de su determinación de repudiar la lealtad que debe al Estado contratante.

4. Los Estados contratantes solamente ejercerán la facultad de privar a una persona de su nacionalidad, en las condiciones definidas en los párrafos 2 ó 3 del presente artículo, en conformidad con la ley, la cual proporcionará al interesado la posibilidad de servirse de todos sus medios de defensa ante un tribunal o cualquier otro órgano independiente.

Artículo 9. Los Estados contratantes no privarán de su nacionalidad a ninguna persona, o a ningún grupo de personas, por motivos raciales, étnicos, religiosos o políticos.

Artículo 10. 1. Todo tratado entre los Estados contratantes que disponga la transferencia de un territorio incluirá disposiciones para asegurar que ninguna persona se convertirá en apátrida como resultado de dicha transferencia. Los Estados contratantes pondrán el mayor empeño en asegurar que dichas disposiciones figuren en todo tratado de esa índole que concierten con un Estado que no sea parte en la presente Convención.

2. A falta de tales disposiciones, el Estado contratante al que se haya cedido un territorio o que de otra manera haya adquirido un territorio concederá su nacionalidad a las personas que de otro modo se convertirían en apátridas como resultado de la transferencia o adquisición de dicho territorio.

Artículo 11. Los Estados contratantes se comprometen a promover la creación dentro de la órbita de las Naciones Unidas, tan pronto como sea posible, después del depósito del sexto instrumento de ratificación o de adhesión, de un organismo al que podrán acudir las personas que se crean con derecho a acogerse a la presente Convención, para que examine su pretensión y las asista en la presentación de la misma ante la autoridad competente.

Artículo 12. 1. En relación con un Estado contratante que no conceda su nacionalidad de pleno derecho, según el párrafo 1 del artículo 1 o el artículo 4 de la presente Convención, en el momento del nacimiento de la persona, una u otra disposición, según sea el caso, serán de aplicación a las personas nacidas tanto antes como después de la fecha de entrada en vigor de la presente Convención.

2. El párrafo 4 del artículo 1 de la presente Convención será de aplicación a las personas nacidas tanto antes como después de la fecha de entrada en vigor de la presente Convención.

3. El artículo 2 de la presente Convención se aplicará solamente a los expósitos hallados en el territorio de un Estado contratante después de la fecha de entrada en vigor de la presente Convención para ese Estado.

Artículo 13. Nada de lo establecido en la presente Convención se opondrá a la aplicación de las disposiciones más favorables para la reducción de los casos de apatridia que figuren en la legislación nacional en vigor o que se ponga en vigor en los Estados contratantes, o en cualquier otro tratado, convención o acuerdo que esté en vigor o que entre en vigor entre dos o más Estados contratantes.

Artículo 14. Toda controversia que surja entre Estados contratantes referente a la interpretación o la aplicación de la presente Convención, que no pueda ser solucionada por otros medios, podrá ser sometida a la Corte Internacional de Justicia por cualquiera de las partes en la controversia.

Artículo 15. 1. La presente Convención se aplicará a todos los territorios no autónomos, en fideicomiso, coloniales y otros territorios no metropolitanos de cuyas relaciones internacionales esté encargado cualquier Estado contratante; el Estado contratante interesado deberá, sin perjuicio de las disposiciones del párrafo 2 del presente artículo, declarar en el momento de la firma, ratificación o adhesión a qué territorio o territorios no metropolitanos se aplicará *ipso facto* la Convención en razón de tal firma, ratificación o adhesión.

2. En los casos en que, para los efectos de la nacionalidad, un territorio no metropolitano no sea considerado parte integrante del territorio metropolitano, o en los casos en que se requiera el previo consentimiento de un territorio no metropolitano en virtud de las leyes o prácticas constitucionales del Estado contratante o del territorio no metropolitano para que la Convención se aplique a dicho territorio, el Estado contratante tratará de lograr el consentimiento necesario del territorio no metropolitano dentro del término de 12 meses a partir de la fecha de la firma de la Convención por ese Estado contratante, y cuando se haya logrado tal consentimiento el Estado contratante lo notificará al Secretario General de las Naciones Unidas. La presente Convención se aplicará al territorio o territorios mencionados en tal notificación desde la fecha en que la reciba el Secretario General.

3. Después de la expiración del término de 12 meses mencionado en el párrafo 2 del presente artículo, los Estados contratantes interesados informarán al Secretario General de los resultados de las consultas celebradas con aquellos territorios no metropolitanos de cuyas relaciones internacionales están encargados y cuyo consentimiento para la aplicación de la presente Convención haya quedado pendiente.

Artículo 16. 1. La presente Convención quedará abierta a la firma en la Sede de las Naciones Unidas del 30 de agosto de 1961 al 31 de mayo de 1962.

2. La presente Convención quedará abierta a la firma:

a) de todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas;

- b) de cualquier otro Estado invitado a la Conferencia de las Naciones Unidas sobre la supresión o la reducción de apatridia en lo porvenir;
- c) de todo Estado al cual la Asamblea General de las Naciones Unidas dirigiere una invitación al efecto de la firma o de la adhesión.

3. La presente Convención será ratificada y los instrumentos de ratificación se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

4. Los Estados a que se refiere el párrafo 2 del presente artículo podrán adherirse a esta Convención. La adhesión se efectuará mediante el depósito de un instrumento de adhesión en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

Artículo 17. 1. En el momento de la firma, la ratificación o la adhesión, todo Estado puede formular reservas a los artículos 11, 14 y 15.

2. No podrán hacerse ninguna otra reserva a la presente Convención.

Artículo 18. 1. La presente Convención entrará en vigor dos años después de la fecha de depósito del sexto instrumento de ratificación o de adhesión.

2. Para todo Estado que ratifique o se adhiera a la presente Convención después del depósito del sexto instrumento de ratificación o de adhesión, la Convención entrará en vigor el noagésimo día siguiente a la fecha del depósito por dicho Estado de su instrumento de ratificación o de adhesión o en la fecha de entrada en vigor de la Convención de acuerdo con el párrafo 1 del presente artículo si esta última fecha es posterior.

Artículo 19. 1. Todo Estado contratante podrá denunciar la presente Convención en cualquier momento, mediante notificación escrita dirigida al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto respecto de dicho Estado un año después de la fecha en que el Secretario General la haya recibido.

2. En los casos en que, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 15 la presente Convención se haya hecho aplicable a un territorio no metropolitano de un Estado contratante, éste, con el consentimiento del territorio de que se trate, podrá, desde entonces, notificar en cualquier momento al Secretario General de las Naciones Unidas que denuncia la Convención por lo que respecta a dicho territorio. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que haya sido recibida la notificación por el Secretario General quien informará de dicha notificación y de la fecha en que la haya recibido a todos los demás Estados contratantes.

Artículo 20. 1. El Secretario General de las Naciones Unidas notificará a todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros mencionados en el artículo 16:

- a) las firmas, ratificaciones y adhesiones previstas en el artículo 16;
- b) las reservas formuladas con arreglo a lo previsto en el artículo 17;
- c) la fecha en que la presente Convención entrará en vigor en aplicación de lo dispuesto en el artículo 18;
- d) las denuncias previstas en el artículo 19.

2. El Secretario General de las Naciones Unidas señalará a la atención de la Asamblea General, a más tardar después del depósito del sexto instrumento de la ratificación o de adhesión, la cuestión de la creación, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 11, del organismo mencionado en ese artículo.

Artículo 21. La presente Convención será registrada por el Secretario General de las Naciones Unidas en la fecha de su entrada en vigor.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios infrascritos han firmado la presente Convención.

HECHA en Nueva York, el treinta de agosto de mil novecientos sesenta y uno, en un solo ejemplar, cuyos textos en chino, español, francés, inglés y ruso hacen fe por igual, que será depositado en los archivos de las Naciones Unidas y del cual el Secretario General de las Naciones Unidas entregará copias debidamente certificadas a todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y a todos los Estados no miembros a que se hace referencia en el artículo 16 de la presente Convención.

FOR AFGHANISTAN:
POUR L'AFGHANISTAN:
阿富汗:
За Афганистан:
POR EL AFGANISTÁN:

FOR ALBANIA:
POUR L'ALBANIE:
阿爾巴尼亞:
За Албанию:
POR ALBANIA:

FOR ARGENTINA:
POUR L'ARGENTINE:
阿根廷:
За Аргентину:
POR LA ARGENTINA:

FOR AUSTRALIA:
POUR L'AUSTRALIE:
澳大利亞:
За Австралию:
POR AUSTRALIA:

FOR AUSTRIA:
POUR L'AUTRICHE:
奧地利:
За Австрию:
POR AUSTRIA:

FOR BELGIUM:
POUR LA BELGIQUE:
比利時:
За Бельгию:
POR BÉLGICA:

FOR BOLIVIA:
POUR LA BOLIVIE:
玻利維亞:
За Боливию:
POR BOLIVIA:

FOR BRAZIL:
POUR LE BRÉSIL:
巴西:
За Бразилию:
POR EL BRASIL:

FOR BULGARIA:
POUR LA BULGARIE:
保加利亞:
За България:
POR BULGARIA:

FOR BURMA:
POUR LA BIRMANIE:
緬甸:
За Бирму:
POR BIRMANIA:

FOR THE BYELORUSSIAN SOVIET SOCIALIST REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE SOCIALISTE SOVIÉTIQUE DE BIÉLORUSSIE:

白俄羅斯蘇維埃社會主義共和國:

За Белорусскую Советскую Социалистическую Республику:

FOR LA REPÚBLICA SOCIALISTA SOVIÉTICA DE BIELORRUSIA:

FOR CAMBODIA:

POUR LE CAMBODGE:

柬埔寨:

За Камбоджу:

FOR CAMBOYA:

FOR THE CAMEROUN:

POUR LE CAMEROUN:

喀麥隆:

За Камерун:

FOR EL CAMERÚN:

FOR CANADA:

POUR LE CANADA:

加拿大:

За Канаду:

FOR EL CANADÁ:

FOR THE CENTRAL AFRICAN REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE:

中非共和國:

За Центральноафриканскую Республику:

FOR LA REPÚBLICA CENTROAFRICANA:

FOR CEYLON:

POUR CEYLAN:

錫蘭:

За Цейлон:

POR CEILÁN:

FOR CHAD:

POUR LE TCHAD:

查德:

За Чад:

POR EL CHAD:

FOR CHILE:

POUR LE CHILI:

智利:

За Чили:

POR CHILE:

FOR CHINA:

POUR LA CHINE:

中國:

За Китай:

POR LA CHINA:

FOR COLOMBIA:

POUR LA COLOMBIE:

哥倫比亞:

За Колумбию:

POR COLOMBIA:

FOR THE CONGO (BRAZZAVILLE):

POUR LE CONGO (BRAZZAVILLE):

剛果 (伯拉沙維爾):

За Конго (Браззавиль):

POR EL CONGO (BRAZZAVILLE):

FOR THE CONGO (LÉOPOLDVILLE):

POUR LE CONGO (LÉOPOLDVILLE):

剛果 (利奧波德維爾):

За Конго (Леопольдвиль):

POR EL CONGO (LEOPOLDVILLE):

FOR COSTA RICA:

POUR LE COSTA RICA:

哥斯大黎加:

За Коста-Рику:

POR COSTA RICA:

FOR CUBA:

POUR CUBA:

古巴:

За Кубу:

POR CUBA:

FOR CYPRUS:

POUR CHYPRE:

賽普勒斯:

За Кипр:

POR CHIPRE:

FOR CZECHOSLOVAKIA:

POUR LA TCHÉCOSLOVAQUIE:

捷克斯拉夫:

За Чехословакию:

POR CHECOESLOVAQUIA:

FOR DAHOMEY:

POUR LE DAHOMEY:

達荷美:

За Дагомею:

POR EL DAHOMEY:

FOR DENMARK:

POUR LE DANEMARK:

丹麥:

За Данию:

POR DINAMARCA:

FOR THE DOMINICAN REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE DOMINICAINE:

多明尼加共和國:

За Доминиканскую Республику:

POR LA REPÚBLICA DOMINICANA:

CARLOS SÁNCHEZ Y SÁNCHEZ
MINERVA BERNARDINO CAPP
5 December 1961

FOR ECUADOR:

POUR L'ÉQUATEUR:

厄瓜多:

За Эквадор:

POR EL ECUADOR:

FOR EL SALVADOR:

POUR LE SALVADOR:

薩爾瓦多:

За Сальвадор:

POR EL SALVADOR:

FOR ETHIOPIA:

POUR L'ÉTHIOPIE:

衣索比亞:

За Эфиопию:

POR ETIOPÍA:

FOR THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY:
POUR LA RÉPUBLIQUE FÉDÉRALE D'ALLEMAGNE:
德意志聯邦共和國
За Федеративную Республику Германии
POR LA REPÚBLICA FEDERAL ALEMANA:

FOR THE FEDERATION OF MALAYA:
POUR LA FÉDÉRATION DE MALAISIE:
馬來亞聯邦:
За Малайскую Федерацию:
POR LA FEDERACIÓN MALAYA:

FOR FINLAND:
POUR LA FINLANDE:
芬蘭:
За Финляндию:
POR FINLANDIA:

FOR FRANCE:
POUR LA FRANCE:
法蘭西:
За Францию:
POR FRANCIA:

31 mai 1962

ARMAND BÉRARD¹

Cette signature est accompagnée des déclarations qui ont fait l'objet de ma lettre n° 220/NU du 31 mai 1962 au Secrétaire général des Nations Unies².

¹ Voir p. 247 du présent volume pour le texte des déclarations faites lors de la signature — See p. 247 of this volume for the text of the declarations made upon signature.

² This signature is accompanied by the declarations referred to in my letter No. 220/NU of 31 May 1962 addressed to the Secretary-General of the United Nations.

FOR GABON:

POUR LE GABON:

加彭:

За Габон:

POR EL GABÓN:

FOR GHANA:

POUR LE GHANA:

迦納:

За Гану:

POR GHANA:

FOR GREECE:

POUR LA GRÈCE:

希臘:

За Грецию:

POR GRECIA:

FOR GUATEMALA:

POUR LE GUATEMALA:

瓜地馬拉:

За Гватемалу:

POR GUATEMALA:

FOR GUINEA:

POUR LA GUINÉE:

幾內亞:

За Гвинею:

POR GUINEA:

FOR HAÏTI:

POUR HAÏTI:

海地:

За Гаити:

POR HAÏTÍ:

FOR THE HOLY SEE:

POUR LE SAINT-SIÈGE:

教廷

За Святейший Престол

POUR LA SANTA SEDE:

FOR HONDURAS:

POUR LE HONDURAS:

宏都拉斯:

За Гондурас:

POUR HONDURAS:

FOR HUNGARY:

POUR LA HONGRIE:

匈牙利:

За Венгрию:

POUR HUNGRIA:

FOR ICELAND:

POUR L'ISLANDE:

冰島:

За Исландию:

POUR ISLANDIA:

FOR INDIA:

POUR L'INDE:

印度:

За Индию:

POUR LA INDIA:

FOR INDONESIA:

POUR L'INDONÉSIE:

印度尼西亞:

За Индонезию:

POUR INDONESIA:

FOR IRAN:

POUR L'IRAN:

伊朗:

За Иран:

FOR IRÁN:

FOR IRAQ:

POUR L'IRAK:

伊拉克:

За Ирак:

FOR IRAK:

FOR IRELAND:

POUR L'IRLANDE:

愛爾蘭:

За Ирландию:

FOR IRLANDA:

FOR ISRAEL:

POUR ISRAËL:

以色列:

За Израиль:

FOR ISRAEL:

MEIR S. SIVAN

FOR ITALY:

POUR L'ITALIE:

義大利:

За Италию:

FOR ITALIA:

FOR THE IVORY COAST:

POUR LA CÔTE-D'IVOIRE:

象牙海岸:

За Берег Слоновой Кости:

FOR LA COSTA DE MARFIL:

FOR JAPAN:
POUR LE JAPON:
日本:
За Японию:
POR EL JAPÓN:

FOR JORDAN:
POUR LA JORDANIE:
約旦:
За Иорданию:
POR JORDANIA:

FOR LAOS:
POUR LE LAOS:
寮國:
За Лаос:
POR LAOS:

FOR LEBANON:
POUR LE LIBAN.
黎巴嫩:
За Ливан:
POR EL LÍBANO:

FOR LIBERIA:
POUR LE LIBÉRIA:
賴比瑞亞:
За Либерию:
POR LIBERIA:

FOR LIBYA:
POUR LA LIBYE:
利比亞:
За Ливию:
POR LIBIA:

FOR LIECHTENSTEIN:

POUR LE LIECHTENSTEIN:

列支敦斯登:

За Лихтенштейн:

POR LIECHTENSTEIN:

FOR LUXEMBOURG:

POUR LE LUXEMBOURG:

盧森堡:

За Люксембург:

POR LUXEMBURGO:

FOR MADAGASCAR:

POUR MADAGASCAR:

馬達加斯加:

За Мадагаскар:

POR MADAGASCAR:

FOR MALI:

POUR LE MALI:

馬利:

За Мали:

POR MALÍ:

FOR MEXICO:

POUR LE MEXIQUE:

墨西哥:

За Мексика:

POR MÉXICO:

FOR MONACO:

POUR MONACO:

摩納哥:

За Монако:

POR MÓNACO:

FOR MOROCCO:

POUR LE MAROC:

摩洛哥:

За Марокко:

POR MARRUECOS:

FOR NEPAL:

POUR LE NÉPAL:

尼泊爾:

За Непал:

POR NEPAL:

FOR THE NETHERLANDS:

POUR LES PAYS-BAS:

荷蘭:

За Нидерланды:

POR LOS PAÍSES BAJOS:

W. RIPHAGEN

FOR NEW ZEALAND:

POUR LA NOUVELLE-ZÉLANDE:

紐西蘭:

За Новую Зеландию:

POR NUEVA ZELANDIA:

FOR NICARAGUA:

POUR LE NICARAGUA:

尼加拉瓜:

За Никарагуа:

POR NICARAGUA:

FOR THE NIGER:

POUR LE NIGER:

奈及爾:

За Нигер:

POR EL NÍGER:

FOR NIGERIA:

POUR LA NIGÉRIA:

奈及利亞:

За Нигерию:

POR NIGERIA:

FOR NORWAY:

POUR LA NORVÈGE:

挪威:

За Норвегию:

POR NORUEGA:

FOR PAKISTAN:

POUR LE PAKISTAN:

巴基斯坦:

За Пакхстан:

POR EL PAKISTÁN:

FOR PANAMA:

POUR LE PANAMA:

巴拿馬:

За Панаму:

POR PANAMÁ:

FOR PARAGUAY:

POUR LE PARAGUAY:

巴拉圭:

За Парагвай:

POR EL PARAGUAY:

FOR PERU:

POUR LE PÉROU:

秘魯:

За Перу:

POR EL PERÚ:

FOR THE PHILIPPINES:

POUR LES PHILIPPINES:

菲律賓:

За Филиппины:

FOR FILIPINAS:

FOR POLAND:

POUR LA POLOGNE:

波蘭:

За Польшу:

FOR POLONIA:

FOR PORTUGAL:

POUR LE PORTUGAL:

葡萄牙:

За Португалию:

FOR PORTUGAL:

FOR THE REPUBLIC OF KOREA:

POUR LA RÉPUBLIQUE DE CORÉE:

大韓民國:

За Корейскую Республику:

FOR LA REPÚBLICA DE COREA:

FOR THE REPUBLIC OF VIET-NAM:

POUR LA RÉPUBLIQUE DU VIET-NAM:

越南共和國:

За Республику Вьетнам:

FOR LA REPÚBLICA DE VIET-NAM:

FOR ROMANIA:

POUR LA ROUMANIE:

羅馬尼亞:

За Румынию:

FOR RUMANIA:

FOR SAN MARINO:
POUR SAINT-MARIN:
聖馬利諾:
За Сан-Марино:
POR SAN MARINO:

FOR SAUDI ARABIA:
POUR L'ARABIE SAOUDITE:
沙烏地阿拉伯:
За Саудовскую Аравию:
POR ARABIA SAUDITA:

FOR SENEGAL:
POUR LE SÉNÉGAL:
塞內加爾:
За Сенегал:
POR EL SENEGAL:

FOR SOMALIA:
POUR LA SOMALIE:
索馬利亞:
За Сомали:
POR SOMALIA:

FOR SOUTH AFRICA:
POUR L'AFRIQUE DU SUD:
南非:
За Южную Африку:
POR SUDÁFRICA:

FOR SPAIN:
POUR L'ESPAGNE:
西班牙:
За Испанию:
POR ESPAÑA:

FOR THE SUDAN:
POUR LE SOUDAN:
蘇丹:
За Судан:
POR EL SUDÁN:

FOR SWEDEN:
POUR LA SUÈDE:
瑞典:
За Швецию:
POR SUECIA:

FOR SWITZERLAND:
POUR LA SUISSE:
瑞士:
За Швейцарию:
POR SUIZA:

FOR THAILAND:
POUR LA THAÏLANDE:
泰國:
За Таиланд:
POR TAILANDIA:

FOR TOGO:
POUR LE TOGO:
多哥:
За Того:
POR EL TOGO:

FOR TUNISIA:
POUR LA TUNISIE:
突尼西亞:
За Тунис:
POR TÚNEZ:

FOR TURKEY:

POUR LA TURQUIE:

土耳其:

За Турцию:

FOR TURQUÍA:

FOR THE UKRAINIAN SOVIET SOCIALIST REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE SOCIALISTE SOVIÉTIQUE D'UKRAINE:

烏克蘭蘇維埃社會主義共和國:

За Украинскую Советскую Социалистическую Республику:

FOR LA REPÚBLICA SOCIALISTA SOVIÉTICA DE UCRANIA:

FOR THE UNION OF SOVIET SOCIALIST REPUBLICS:

POUR L'UNION DES RÉPUBLIQUES SOCIALISTES SOVIÉTIQUES:

蘇維埃社會主義共和國聯邦:

За Союз Советских Социалистических Республик:

FOR LA UNIÓN DE REPÚBLICAS SOCIALISTAS SOVIÉTICAS:

FOR THE UNITED ARAB REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE ARABE UNIE:

阿拉伯聯合共和國:

За Объединенную Арабскую Республику:

FOR LA REPÚBLICA ARABE UNIDA:

FOR THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND:

POUR LE ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE DU NORD:

大不列顛及北愛爾蘭聯合王國:

За Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии:

FOR EL REINO UNIDO DE GRAN BRETAÑA E IRLANDA DEL NORTE:

J. M. ROSS

PETER HARVEY

FOR THE UNITED STATES OF AMERICA:

POUR LES ETATS-UNIS D'AMÉRIQUE:

美利堅合衆國:

За Соединенные Штаты Америки:

POR LOS ESTADOS UNIDOS DE AMÉRICA:

FOR THE UPPER VOLTA:

POUR LA HAUTE-VOLTA:

上伏爾他:

За Верхнюю Вольту:

POR EL ALTO VOLTA:

FOR URUGUAY:

POUR L'URUGUAY:

烏拉圭:

За Уругвай:

POR EL URUGUAY:

FOR VENEZUELA:

POUR LE VENEZUELA:

委內瑞拉:

За Венесуэлу:

POR VENEZUELA:

FOR YEMEN:

POUR LE YÉMEN:

也門:

За Йемен:

POR EL YEMEN:

FOR YUGOSLAVIA:

POUR LA YUGOSLAVIE:

南斯拉夫:

За Югославию:

POR YUGOESLAVIA:

DECLARATION MADE
UPON SIGNATURE*FRANCE*

[TRANSLATION — TRADUCTION]

At the time of signature of this Convention, the Government of the French Republic declares that it reserves the right to exercise the power available to it under article 8 (3) on the terms laid down in that paragraph, when it deposits the instrument of ratification of the Convention.

The Government of the French Republic also declares, in accordance with article 17 of the Convention, that it makes a reservation in respect of article 11, and that article 11 will not apply so far as the French Republic is concerned.

The Government of the French Republic further declares, with respect to article 14 of the Convention, that in accordance with article 17 it accepts the jurisdiction of the Court only in relation to States Parties to this Convention which shall also have accepted its jurisdiction subject to the same reservations; it also declares that article 14 will not apply when there exists between the French Republic and another party to this Convention an earlier treaty providing another method for the settlement of disputes between the two States.

The Government of the French Republic declares, lastly, with respect to article 15, that this Convention will apply to the Overseas Departments and the Overseas Territories of the French Republic.

DÉCLARATION FAITE
LORS DE LA SIGNATURE*FRANCE*

«Au moment de la signature de la présente Convention, le Gouvernement de la République française déclare qu'il se réserve d'user, lorsqu'il déposera l'instrument de ratification de celle-ci, de la faculté qui lui est ouverte par l'article 8, paragraphe 3, dans les conditions prévues par cette disposition.

«Le Gouvernement de la République française déclare également, en conformité de l'article 17 de la Convention, qu'il fait une réserve à l'article 11, lequel ne s'appliquera pas en ce qui concerne la République française.

«Le Gouvernement de la République française déclare, en outre, en ce qui concerne l'article 14 de la Convention, qu'en conformité de l'article 17 il n'accepte la juridiction de la Cour que vis-à-vis des Etats parties à la présente Convention qui l'auront également acceptée et sous les mêmes réserves; il déclare également que l'article 14 ne s'applique pas lorsqu'il existe entre la République française et une autre partie à la présente Convention un traité antérieur prévoyant pour le règlement des différends entre les deux Etats un autre mode de solution de ces différends.

«Le Gouvernement de la République française déclare enfin, en ce qui concerne l'article 15, que la présente Convention s'appliquera aux départements d'Outre-Mer et territoires d'Outre-Mer de la République française.»

DECLARATIONS MADE UPON RA-
TIFICATION OR ACCESSION

AUSTRIA

*Declarations concerning article 8, para-
graph 3 (a), (i) and (ii):*

"Austria declares to retain the right to deprive a person of his nationality, if such person enters, on his own free will, the military service of a foreign State.

"Austria declares to retain the right to deprive a person of his nationality, if such person being in the service of a foreign State, conducts himself in a manner seriously prejudicial to the interests or to the prestige of the Republic of Austria."

IRELAND

"In accordance with paragraph 3 of article 8 of the Convention Ireland retains the right to deprive a naturalised Irish citizen of his citizenship pursuant to section 19 (1) (b) of the Irish Nationality and Citizenship Act, 1956, on grounds specified in the aforesaid paragraph."

UNITED KINGDOM OF GREAT
BRITAIN AND NORTHERN
IRELAND

"On depositing this instrument I have the honour, on instructions from Her Majesty's Principal Secretary of State for Foreign Affairs, to declare on behalf of the United Kingdom and in accordance with paragraph 3 (a) of article 8 of the Convention that, notwithstanding the provisions of paragraph 1 of article 8, the

DÉCLARATIONS FAITES LORS DE
LA RATIFICATION OU DE L'AD-
HÉSION

AUTRICHE

[TRADUCTION — TRANSLATION]

*Déclarations concernant l'article 8, para-
graphe 3, a, i et ii :*

L'Autriche déclare conserver la faculté de priver un individu de sa nationalité lorsque cet individu entre librement au service militaire d'un Etat étranger.

L'Autriche déclare conserver la faculté de priver un individu de sa nationalité lorsque cet individu, étant au service d'un Etat étranger, a un comportement de nature à porter un préjudice grave aux intérêts ou au prestige de la République d'Autriche.

IRLANDE

[TRADUCTION — TRANSLATION]

Aux termes du paragraphe 3 de l'article 8 de la Convention, l'Irlande se réserve le droit de retirer à un citoyen irlandais naturalisé sa citoyenneté conformément à la section 19, 1, b, du *Irish Nationality and Citizenship Act* (Loi de 1956 relative à la citoyenneté et à la nationalité irlandaises) pour les motifs visés au paragraphe susmentionné.

ROYAUME-UNI DE GRANDE-
BRETAGNE ET D'IRLANDE DU
NORD

[TRADUCTION — TRANSLATION]

En déposant le présent instrument, j'ai l'honneur, d'ordre du principal Secrétaire d'Etat de Sa Majesté aux affaires étrangères, de déclarer, au nom du Royaume-Uni et conformément au paragraphe 3, a, de l'article 8 de la Convention, que, notwithstanding les dispositions du paragraphe 1 de l'article 8, le Royaume-Uni conserve la

United Kingdom retains the right to deprive a naturalised person of his nationality on the following grounds, being grounds existing in United Kingdom law at the present time: that, inconsistently with his duty of loyalty to Her Britannic Majesty, the person

“(i) has, in disregard of any express prohibition of Her Britannic Majesty, rendered or continued to render services to, or received or continued to receive emoluments from, another State, or

“(ii) has conducted himself in a manner seriously prejudicial to the vital interests of Her Britannic Majesty.”

faculté de priver un individu naturalisé de sa nationalité pour les motifs ci-après, prévus actuellement par la législation du Royaume-Uni : si un individu, dans des conditions impliquant de sa part un manque de loyalisme envers Sa Majesté britannique,

i) A, au mépris d'une interdiction expresse de Sa Majesté britannique, apporté ou continué d'apporter son concours à un autre Etat, ou reçu ou continué de recevoir d'un autre Etat des émoluments,

ii) Ou a eu un comportement de nature à porter un préjudice grave aux intérêts essentiels de Sa Majesté britannique.

[CHINESE TEXT — TEXTE CHINOIS]

聯合國消除或減少未來

無國籍狀態會議

歲事文件

一. 聯合國大會於一九五四年十二月四日通過決議案八九六(六),表示希望召開國際全權代表會議,以締結減少或消除未來無國籍狀態之公約,此項會議一俟至少有二十國通知秘書長願意參與時即行召開。秘書長被請於此項條件具備時,決定會議時間與地點。大會備悉國際法委員會在其一九五四年第六屆會報告書中曾向大會提出消除未來無國籍狀態公約草案及減少未來無國籍狀態公約草案。

大會並請被邀參加會議之各國政府及早考慮宜否成立關於消除或減少未來無國籍狀態之多邊公約。

二. 秘書長在大會決議案所訂條件具備後,於一九五九年三月二十四日在日內瓦聯合國歐洲辦事處召開聯合國消除或減少未來無國籍狀態會議。本會議自一九五九年三月二十四日至四月十八日在聯合國歐洲辦事處舉行。

三. 本會議於一九五九年四月十八日開會時通過下列決議案：

“本會議,

“由於未能在規定工作期間內完成交付之工作,

“建議聯合國主管機關儘速重

行召開本會議,以便繼續進行並完成其工作。”

四. 聯合國秘書長依照此項決議案,於獲悉參加國之意見後,決定於一九六一年八月十五日在紐約聯合國會所重行召開會議。本會議自一九六一年八月十五日,至八月二十八日在聯合國會所舉行。

五. 下列三十五國政府派遣代表參加第一期會議: 阿根廷、奧地利、比利時、巴西、加拿大、錫蘭、智利、中國、丹麥、多明尼加共和國、德意志聯邦共和國、法蘭西、教廷、印度、印度尼西亞、伊拉克、以色列、義大利、日本、列支敦斯登、盧森堡、荷蘭、挪威、巴基斯坦、巴拿馬、秘魯、葡萄牙、西班牙、瑞典、瑞士、土耳其、阿

拉伯聯合共和國、大不列顛及北愛爾蘭聯合王國、美利堅合眾國、南斯拉夫。

六. 下列國家政府派遣觀察員：芬蘭、希臘。

七. 下列三十國政府派遣代表參加第二期會議：阿根廷、奧地利、比利時、巴西、加拿大、錫蘭、中國、丹麥、多明尼加共和國、德意志聯邦共和國、芬蘭、法蘭西、教廷、印度尼西亞、以色列、義大利、日本、荷蘭、挪威、巴基斯坦、巴拿馬、秘魯、西班牙、瑞典、瑞士、土耳其、阿拉伯聯合共和國、大不列顛及北愛爾蘭聯合王國、美利堅合眾國、南斯拉夫。

八. 下列國家政府派遣觀察員：希臘、伊拉克。

九. 下列政府間組織派遣觀察員列席第一期會議：

歐洲議會

政府間歐洲移民委員會

國際統一私法學會

阿拉伯國家同盟

一〇. 下列政府間組織派遣觀察員列席第二期會議：

阿拉伯國家同盟

一一. 兩期會議中聯合國難民事宜高級專員辦事處均派有觀察員一人列席。

一二. 第一期會議選舉 Mr. Knud Larsen (丹麥) 為主席, Mr. Ichiro Kawasaki (日本) 及 Mr. Humberto Calamari (巴拿馬) 為副主席。

一三. 上述會議職員並無出席第二期會議者。因此會議選舉 Mr. Willem Riphagen (荷蘭) 為主席, Mr. Gilberto Amado (巴西) 及 Mr. G. P. Malalasekera (錫蘭) 為副主席。

一四. 第一期會議設置下列委員會:
全體委員會

主席: 第一期會議主席

副主席: 第一期會議副主席

起草委員會

委員: 下列國家代表: 阿根廷、
比利時、法蘭西、以色列、
巴拿馬、大不列顛及北
愛爾蘭聯合王國

主席(第一期會議): Mr. Humberto

Calamari (巴拿馬)

(第二期會議): *Mr. Enrique*

Ros (阿根廷)

一五. 在第二期會議中全體委員會未舉行會議。

一六. 在兩期會議中,主席及副主席均依照議事規則第三條審查各代表之全權證書並向會議提出報告。

一七. 第二期會議設置工作團,由下列人員組成之:主席——並擔任工作團主席,巴西、加拿大、法蘭西、以色列、挪威、瑞士、土耳其及大不列顛及北愛爾蘭聯合王國等國代表及願意參加工作之其他國家代表。*Mr. Peter Harvey* (大不列顛及北愛爾蘭聯合王國) 擔任工作團報告員。

一八. 聯合國法律事務廳編纂司司長梁鑒立先生於第一期會議代表聯合國秘書長,並奉派為執行秘書。

一九. 第二期會議由法律顧問 Mr. C. A. Stavropoulos 代表聯合國秘書長。梁鑒立先生任執行秘書。

二〇. 第一期會議決定以國際法委員會所編減少未來無國籍狀態公約草案作為本會議工作之依據。第一期會議並接有各國政府對該項公約草案提出之意見書,丹麥提出之備忘錄及減少無國籍狀態公約草案以及聯合國秘書處所擬就之準備文件。

二一. 第二期會議於上述文件外並接有各國政府對取消國籍問題提出之意

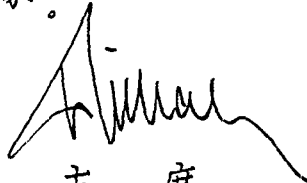
見書，聯合國難民事宜高級專員辦事處提送之意見書及聯合國秘書處所擬就之其他文件。

二二. 本會議根據全體委員會及全體會議紀錄所載之審議結果，擬就減少無國籍狀態公約。此項須待批准之公約係經本會議於一九六一年八月二十八日通過，並自一九六一年八月三十日至一九六二年五月三十一日在紐約聯合國會所聽由各國簽署。本公約亦聽由各國加入並存放聯合國檔庫。

二三. 此外，本會議並通過決議案四件，作為本歲事文件附件。

為此,下列代表簽署本藏事文件,以昭信守。

公曆一千九百六十一年八月三十日
訂於紐約,以中文、英文、法文、俄文及西班牙
文製成一本,各文同一作準。原本應存放
聯合國檔庫,正式副本應由聯合國秘書長
分送聯合國各會員國及經邀請參加會議
之各非會員國國家。

主席

執行秘書

[RUSSIAN TEXT — TEXTE RUSSE]

ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЙ АКТ КОНФЕРЕНЦИИ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИНЕННЫХ НАЦИЙ ПО ЛИКВИДАЦИИ ИЛИ СОКРАЩЕНИЮ БЕЗГРАЖДАНСТВА В БУДУЩЕМ

1. Генеральная Ассамблея Организации Объединенных Наций резолюцией 896 (IX) от 4 декабря 1954 г. выразила пожелание о созыве международной конференции полномочных представителей для заключения конвенции о сокращении или ликвидации безгражданства в будущем, как только число государств, сообщивших Генеральному Секретарю о своей готовности участвовать в работе этой конференции, достигнет двадцати. Точное время и место конференции было поручено определить Генеральному Секретарю, когда будет выполнено это условие. Генеральная Ассамблея отметила, что Комиссия международного права, в докладе о работе своей шестой сессии в 1954 г., представила ей проекты конвенции о ликвидации безгражданства в будущем и конвенции о сокращении безгражданства в будущем. Генеральная Ассамблея просила правительства государств, приглашенных к участию в конференции, рассмотреть в ближайшем будущем вопрос о целесообразности заключения многосторонней конвенции о ликвидации или сокращении безгражданства в будущем.

2. Когда было выполнено условие, предусмотренное в резолюции Генеральной Ассамблеи, Генеральный Секретарь созвал, 24 марта 1959 г., в Европейском отделении Организации Объединенных Наций в Женеве Конференцию Организации Объединенных Наций по ликвидации или сокращению безгражданства в будущем. Конференция состоялась в Европейском отделении Организации Объединенных Наций и продолжалась с 24 марта по 18 апреля 1959 года.

3. При закрытии Конференции 18 апреля 1959 г. ею была принята следующая резолюция:

«Конференция,

«не будучи в состоянии закончить порученную ей работу в течение срока, предусмотренного для ее работы,

«предлагает компетентному органу Организации Объединенных Наций вновь созвать Конференцию в ближайшем по возможности времени для продолжения и завершения ее работы».

4. Во исполнение этой резолюции Генеральный Секретарь Организации Объединенных Наций, ознакомившись с мнением участвующих государств, решил, что Конференция должна быть снова созвана в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций в Нью-Йорке 15 августа 1961 года. Конференция состоялась в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций и продолжалась с 15 по 28 августа 1961 года.

5. На первой части Конференции были представлены правительства следующих тридцати пяти государств: Австрии, Аргентины, Бельгии, Бразилии, Ватикана, Федеративной Республики Германии, Дании, Доминиканской Республики, Израиля, Индии, Индонезии, Ирака, Испании, Италии, Канады, Китая, Лихтенштейна, Люксембурга, Нидерландов, Норвегии, Объединенной Арабской Республики, Пакистана, Панамы, Перу, Португалии, Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии, Соединенных Штатов, Турции, Франции, Цейлона, Чили, Швейцарии, Швеции, Югославии и Японии.

6. Правительства следующих государств были представлены наблюдателями: Греции и Финляндии.

7. На второй части Конференции были представлены правительства следующих тридцати государств: Австрии, Аргентины, Бельгии, Бразилии, Ватикана, Федеративной Республики Германии, Дании, Доминиканской Республики, Израиля, Индонезии, Испании, Италии, Канады, Китая, Нидерландов, Норвегии, Объединенной Арабской Республики, Пакистана, Панамы, Перу, Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии, Соединенных Штатов, Турции, Финляндии, Франции, Цейлона, Швейцарии, Швеции, Югославии, Японии.

8. Правительства следующих государств были представлены наблюдателями: Греции и Ирака.

9. На первой части Конференции были представлены наблюдателями следующие межправительственные организации:

- Европейский совет
- Межправительственный комитет по европейской миграции
- Международный институт унификации частного права
- Лига арабских государств

10. На второй части Конференции была представлена наблюдателем следующая межправительственная организация:

- Лига арабских государств.

11. На обеих частях Конференции было представлено наблюдателем Управление Верховного комиссара Организации Объединенных Наций по делам беженцев.

12. На первой части Конференции Председателем был избран г-н Кнуд Ларсен (Дания), а Заместителями председателя — г-н Ичиро Кавасаки (Япония) и г-н Умберто Каламари (Панама).

13. На второй части Конференции никто из этих должностных лиц на Конференции не присутствовал. Поэтому Конференция избрала в качестве Председателя г-на Виллема Рифагена (Нидерланды), а в качестве Заместителей председателя г-на Жильберто Амадо (Бразилия) и г-на Г. П. Малаласкера (Цейлон).

14. На первой части Конференции были образованы следующие комитеты:

Комитет полного состава

Председатель: Председатель первой части Конференции

Заместители председателя: Заместители председателя первой части Конференции

Редакционный комитет

Члены: Представители следующих государств: Аргентины, Бельгии, Израиля, Панамы, Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии и Франции

Председатель (Первая часть Конференции): Г-н Умберто Каламари (Панама)

(Вторая часть Конференции): Г-н Энрике Рос (Аргентина)

15. На второй части Конференции Комитет полного состава не соби-
рался.

16. На обеих частях Конференции Председатель и Заместители предсе-
дателя, в соответствии с правилом 3 правил процедуры, рассмотрели полно-
мочия представителей и представили о них Конференции доклады.

17. На второй части Конференции, была образована Рабочая группа со-
стоящая из Председателя Конференции, действовавшего в качестве председа-
теля этой группы, и представителей Бразилии, Израиля, Канады, Норвегии,
Соединенного Королевства Великобритании и Северной Ирландии, Турции,
Франции и Швейцарии, а также из представителей других государств, которые
пожелали принять в ней участие. Г-н Питер Харвей (Соединенное Королев-
ство Великобритании и Северной Ирландии) был докладчиком Рабочей
группы.

18. На первой части Конференции Генеральный Секретарь Организации
Объединенных Наций был представлен директором Отдела кодификации
Правового бюро Организации Объединенных Наций г-ном Юэнь-ли Ляном,
который был, кроме того, назначен исполнительным секретарем.

19. На второй части Конференции Генеральный Секретарь Ор-
ганизации Объединенных Наций был представлен юрисконсультom
г-ном С. А. Ставропулосом. Г-н Юэнь-ли Лян был исполнительным
секретарем.

20. На первой части Конференции было решено, что Конференция поло-
жит в основу своей работы проект конвенции о сокращении безгражданства в
будущем, составленный Комиссией международного права. Кроме того Кон-
ференция на своей первой части имела в своем распоряжении замечания прави-
тельств по этому проекту конвенции, меморандум вместе с проектом кон-
венции о сокращении безгражданства, представленный Данией, и подготови-
тельную документацию, подготовленную Секретариатом Организации Объе-
диненных Наций.

21. На второй части Конференция имела в своем распоряжении, помимо
упомянутой выше документации, замечания правительств по вопросу о лише-
нии гражданства, замечания Управления Верховного комиссара Организации
Объединенных Наций по делам беженцев и новую документацию,
подготовленную Секретариатом Организации Объединенных Наций.

22. На основе дебатов, запротоколированных в отчетах Комитета пол-
ного состава и пленарных заседаний, Конференция составила Конвенцию о
сокращении безгражданства. Эта Конвенция, которая подлежит ратифика-
ции, была принята Конференцией 28 августа 1961 г. и открыта для подписания
в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций в Нью-Йорке
с 30 августа 1961 г. до 31 мая 1962 года. Эта Конвенция также открыта для
присоединения и будет сдана на хранение в архив Организации Объединенных
Наций.

23. Кроме того, Конференция приняла четыре резолюции, которые при-
лагаются к настоящему Заключительному акту.

В удостоверение изложенного представители подписали настоящий За-
ключительный акт.

Составлено в Нью-Йорке тридцатого дня августа тысяча девятьсот
шестьдесят первого года в одном экземпляре, английский, испанский, китай-

ский, русский и французский тексты которого являются равно аутентичными, который будет сдан на хранение в архив Организации Объединенных Наций и заверенные копии которого будут переданы Генеральным Секретарем Организации Объединенных Наций всем членам Организации Объединенных Наций и всем не состоящим членами Организации государствам, приглашенным на Конференцию.

[*Signed — Signé*]¹

Председатель

[*Signed — Signé*]²

Исполнительный секретарь

¹ Signed by Willem Riphagen—Signé par Willem Riphagen.

² Signed by Yuen-li Liang—Signé par Yuen-li Liang.

[SPANISH TEXT — TEXTE ESPAGNOL]

ACTA FINAL DE LA CONFERENCIA DE LAS NACIONES UNIDAS SOBRE LA SUPRESIÓN O LA REDUCCIÓN DE LA APATRIDIA EN LO PORVENIR

1. La Asamblea General de las Naciones Unidas, por resolución 896 (IX) de 4 de diciembre de 1954, expresó el deseo de que se convocase una conferencia internacional de plenipotenciarios para que concertasen una convención para reducir o suprimir la apatridia en lo porvenir, tan pronto como veinte Estados notificasen al Secretario General que estaban dispuestos a participar en tal conferencia. La Asamblea General pidió al Secretario General que fijase la fecha y el lugar exactos de celebración de la conferencia cuando se cumpliera dicha condición. La Asamblea General señaló que la Comisión de Derecho Internacional le había remitido los proyectos revisados de una convención sobre la supresión de la apatridia en lo porvenir y de una convención para reducir los casos de apatridia en lo porvenir, en el informe de la Comisión de Derecho Internacional sobre su sexto período de sesiones, celebrado en 1954. La Asamblea General pidió a los gobiernos de los Estados invitados a participar en la conferencia que estudiasen cuanto antes la conveniencia de concertar una convención multilateral para reducir o suprimir la apatridia en lo porvenir.

2. Una vez cumplida la condición mencionada en la resolución de la Asamblea General, el Secretario General decidió convocar la Conferencia de las Naciones Unidas sobre la Supresión o la Reducción de la Apatridia en lo Porvenir, en la Oficina Europea de las Naciones Unidas, en Ginebra, el 24 de marzo de 1959. La Conferencia se reunió en la Oficina Europea de las Naciones Unidas, del 24 de marzo al 18 de abril de 1959.

3. En el momento de suspender sus deliberaciones, el 18 de abril de 1959, la Conferencia aprobó la siguiente resolución:

«La Conferencia,

«No pudiendo concluir la labor que se le encomendara dentro del término señalado para ello,

«Propone al órgano competente de las Naciones Unidas que convoque de nuevo la Conferencia lo más pronto posible para que pueda continuar y completar su labor.»

4. En cumplimiento de esta resolución, el Secretario General de las Naciones Unidas, después de cerciorarse de las opiniones de los Estados participantes, resolvió que la Conferencia fuese convocada de nuevo en la Sede de las Naciones Unidas, Nueva York, el 15 de agosto de 1961. La Conferencia se reunió en la Sede de las Naciones Unidas del 15 al 28 de agosto de 1961.

5. En la primera parte de la Conferencia, estuvieron representados los Gobiernos de los 35 Estados siguientes: Argentina, Austria, Bélgica, Brasil, Canadá, Ceilán, Chile, China, Dinamarca, España, Estados Unidos de América, Francia, India, Indonesia, Irak, Israel, Italia, Japón, Liechtenstein, Luxemburgo, Noruega, Países Bajos, Pakistán, Panamá, Perú, Portugal, Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte, República Árabe Unida, República Dominicana, República Federal de Alemania, Santa Sede, Suecia, Suiza, Turquía y Yugoslavia.

6. Los Gobiernos de los siguientes Estados estuvieron representados por observadores: Finlandia, Grecia.

7. En la segunda parte de la Conferencia estuvieron representados los Gobiernos de los 30 Estados siguientes: Argentina, Austria, Bélgica, Brasil, Canadá, Ceilán, China, Dinamarca, España, Estados Unidos de América, Finlandia, Francia, Indonesia, Israel, Italia, Japón, Noruega, Países Bajos, Pakistán, Panamá, Perú, Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte, República Árabe Unida, República Dominicana, República Federal de Alemania, Santa Sede, Suecia, Suiza, Turquía y Yugoslavia.

8. Los Gobiernos de los siguientes Estados estuvieron representados por observadores: Grecia, Irak.

9. En la primera parte de la Conferencia, las organizaciones intergubernamentales siguientes estuvieron representadas por observadores:

- Comité Intergubernamental para las Migraciones Europeas
- Consejo de Europa
- Instituto Internacional para la Unificación del Derecho Privado
- Liga de los Estados Árabes

10. En la segunda parte de la Conferencia, la organización intergubernamental siguiente estuvo representada por un observador:

- Liga de los Estados Árabes

11. En ambas partes de la Conferencia, la Oficina del Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados estuvo representada por un observador.

12. En la primera parte de la Conferencia, se eligió Presidente al Sr. Knud Larsen (Dinamarca) y Vicepresidentes a los señores Ichiro Kawasaki (Japón) y Humberto Calamari (Panamá).

13. Estos miembros de la Mesa de la Conferencia no asistieron a la segunda parte de la misma. Por consiguiente, la Conferencia eligió Presidente al

Sr. Willem Riphagen (Países Bajos) y Vicepresidentes al Sr. Gilberto Amado (Brasil) y G. P. Malalasekera (Ceilán).

14. En la primera parte de la Conferencia se crearon los siguientes comités:

Comité Plenario

Presidente: El Presidente de la primera parte de la Conferencia

Vicepresidentes: Los Vicepresidentes de la primera parte de la Conferencia

Comité de Redacción

Miembros: Los representantes de los siguientes Estados: Argentina, Bélgica, Francia, Israel, Panamá, Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte

Presidente (Primera parte de la Conferencia): Sr. Humberto Calamari (Panamá)

(Segunda parte de la Conferencia): Sr. Enrique Ros (Argentina)

15. El Comité Plenario no se reunió en la segunda parte de la Conferencia.

16. En ambas partes de la Conferencia el Presidente y los Vicepresidentes, de conformidad con el artículo 3 del reglamento, examinaron las credenciales de los representantes e informaron al respecto a la Conferencia.

17. En la segunda parte de la Conferencia se constituyó un Grupo de Trabajo integrado por el Presidente de la Conferencia como Presidente, y los representantes de Brasil, Canadá, Francia, Israel, Noruega, Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda

del Norte, Suiza y Turquía, así como los representantes de otros Estados que desearon participar en su labor. Actuó como Relator del Grupo de Trabajo el Sr. Peter Harvey (Reino Unido de Gran Bretaña e Irlanda del Norte).

18. En la primera parte de la Conferencia el Secretario General de las Naciones Unidas estuvo representado por el Sr. Yuen-li Liang, Director de la División de Codificación de la Oficina de Asuntos Jurídicos de las Naciones Unidas que fue designado también Secretario Ejecutivo.

19. En la segunda parte de la Conferencia el Secretario General de las Naciones Unidas estuvo representado por el Asesor Jurídico Sr. C. A. Stavropoulos. Actuó como Secretario Ejecutivo el Sr. Yuen-li Liang.

20. En la primera parte de la Conferencia se decidió adoptar como base de discusión el proyecto de convención para reducir los casos de apatridia en lo porvenir preparado por la Comisión de Derecho Internacional. En la primera parte la Conferencia tuvo además ante sí las observaciones de los gobiernos sobre dicho proyecto de convención, un memorándum que contenía un proyecto de convención para reducir los casos de apatridia, presentado por Dinamarca, así como también como la documentación preliminar preparada por la Secretaría de las Naciones Unidas.

21. En la segunda parte además de los documentos mencionados en el párrafo anterior, la Conferencia tuvo ante sí las observaciones de los gobiernos sobre la privación de la nacionalidad, las observaciones presentadas por la Oficina del Alto Comisionado de las Naciones Unidas para los Refugiados y otros documentos preparados por la Secretaría de las Naciones Unidas.

22. Como resultado de los debates, registrados en las actas del Comité Plenario y de las sesiones plenarias, la Conferencia preparó una Convención para reducir los casos de apatridia. La Convención, que está sujeta a ratificación, fue aprobada por la Conferencia el día 28 de agosto de 1961, y quedó abierta a la firma en la Sede de las Naciones Unidas, Nueva York, del 30 de agosto de 1961 al 31 de mayo de 1962. Dicha Convención está también abierta a la adhesión y se depositará en los archivos de las Naciones Unidas.

23. Además la Conferencia aprobó las cuatro resoluciones que se agregan a la presente Acta Final.

EN FE DE LO CUAL, los representantes han firmado la presente Acta Final.

HECHA en Nueva York, el treinta de agosto de mil novecientos sesenta y uno, en un solo ejemplar, cuyos textos en chino, español, francés, inglés y ruso son igualmente auténticos, que quedará depositado en los archivos de las Naciones Unidas y del cual el Secretario General de las Naciones Unidas entregará copias debidamente certificadas a todos los Estados Miembros de las Naciones Unidas y a todos los Estados no miembros invitados a la Conferencia.

[Signed — Signé]¹
Presidente

[Signed — Signé]²
Secretario Ejecutivo

¹ Signed by Willem Riphagen—Signé par Willem Riphagen.

² Signed by Yuen-li Liang—Signé par Yuen-li Liang.

FOR ARGENTINA:
POUR L'ARGENTINE:
阿根廷:
За Аргентину:
POR LA ARGENTINA:

M. AMADEO

FOR AUSTRIA:
POUR L'AUTRICHE:
奥地利:
За Австрию:
POR AUSTRIA:

F. WEIDINGER

FOR BELGIUM:
POUR LA BELGIQUE:
比利時:
За Бельгию:
POR BÉLGICA:

J. DARON

FOR BRAZIL:
POUR LE BRÉSIL:
巴西:
За Бразилию:
POR EL BRASIL:

GILBERTO AMADO

FOR CANADA:
POUR LE CANADA:
加拿大:
За Канаду:
POR EL CANADÁ:

R. HARRY JAY

FOR CEYLON:

POUR CEYLAN:

錫蘭:

За Цейлон:

FOR CEILÁN:

G. MALALASEKERA

FOR CHINA:

POUR LA CHINE:

中國:

За Китай:

FOR LA CHINA:

PAO-YI TSAO

FOR DENMARK:

POUR LE DANEMARK:

丹麥:

За Данию:

FOR DINAMARCA:

W. McILQUHAM SCHMIDT

FOR THE DOMINICAN REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE DOMINICAINE:

多明尼加共和國:

За Доминиканскую Республику:

FOR LA REPÚBLICA DOMINICANA:

MINERVA BERNARDINO CAPPÀ

RAFAEL HERRERA CABRAL

FOR THE FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY:

POUR LA RÉPUBLIQUE FÉDÉRALE D'ALLEMAGNE:

德意志聯邦共和國:

За Федеративную Республику Германии:

FOR LA REPÚBLICA FEDERAL DE ALEMANIA:

HEIMSOETH

FOR FINLAND:
POUR LA FINLANDE:
芬蘭:
За Финляндию:
POR FINLANDIA:

KAARLO YRJÖ-KOSKINEN

FOR FRANCE:
POUR LA FRANCE:
法蘭西:
За Францию:
POR FRANCIA:

LUCIEN HUBERT

FOR THE HOLY SEE:
POUR LE SAINT-SIÈGE:
教廷:
За Святейший Престол:
POR LA SANTA SEDE:

J. HENRI DE RIEDMATTEN

FOR INDONESIA:
POUR L'INDONÉSIE:
印度尼西亞:
За Индонезию:
POR INDONESIA:

S. WIRJOPRANOTO

FOR ISRAEL:
POUR ISRAËL:
以色列:
За Израиль:
POR ISRAEL:

MEIR S. SIVAN

FOR ITALY:

POUR L'ITALIE:

義大利:

За Италию:

FOR ITALIA:

UGO CALDARERA

FOR JAPAN:

POUR LE JAPON:

日本:

За Японию:

FOR EL JAPÓN:

BUNSHICHI HOSHI

FOR THE NETHERLANDS:

POUR LES PAYS-BAS:

荷蘭:

За Нидерланды:

FOR LOS PAÍSES BAJOS:

W. RIPHAGEN

FOR NORWAY:

POUR LA NORVÈGE:

挪威:

За Норвегию:

FOR NORUEGA:

ANDREAS IRGENS

FOR PAKISTAN:

POUR LE PAKISTAN:

巴基斯坦:

За Пакистан:

FOR EL PAKISTÁN:

ZAFRULLA KHAN

FOR PANAMA:

POUR LE PANAMA:

巴拿馬:

За Панаму:

FOR PANAMÁ:

CÉSAR A. QUINTERO

FOR PERU:

POUR LE PÉROU:

秘魯:

За Перу:

FOR EL PERÚ:

M. F. MAÚRTUA

FOR SPAIN:

POUR L'ESPAGNE:

西班牙:

За Испанию:

FOR ESPAÑA:

JAIME DE PINIÉS

FOR SWEDEN:

POUR LA SUÈDE:

瑞典:

За Швецию:

FOR SUECIA:

OLLE HELLBERG

FOR SWITZERLAND:

POUR LA SUISSE:

瑞士:

За Швейцарию:

FOR SUIZA:

ANTOINE FAVRE

FOR TURKEY:

POUR LA TURQUIE:

土耳其:

За Турцию:

POR TURQUÍA:

ILHAN LÜTEM

FOR THE UNITED ARAB REPUBLIC:

POUR LA RÉPUBLIQUE ARABE UNIE:

阿拉伯聯合共和國:

За Объединенную Арабскую Республику:

POR LA REPÚBLICA ARABE UNIDA:

IBRAHIM GAD EL HAK

ALY SAMIR SAFWAT

ABDEL HAMID KHAMIS

FOR THE UNITED KINGDOM OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND:

POUR LE ROYAUME-UNI DE GRANDE-BRETAGNE ET D'IRLANDE DU NORD:

大不列顛及北愛爾蘭聯合王國:

За Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии:

POR EL REINO UNIDO DE GRAN BRETAÑA E IRLANDA DEL NORTE:

J. M. ROSS

PETER HARVEY

FOR THE UNITED STATES OF AMERICA:

POUR LES ETATS-UNIS D'AMÉRIQUE:

美利堅合衆國:

За Соединенные Штаты Америки:

POR LOS ESTADOS UNIDOS DE AMÉRICA:

RAYMUND T. YINGLING

FOR YUGOSLAVIA:

POUR LA YOUGOSLAVIE:

南斯拉夫:

За Югославию:

POR YUGOESLAVIA:

S. ILIĆ

SVETOLIK JOVANOVIĆ

[CHINESE TEXT — TEXTE CHINOIS]

決議案

壹

本會議

建議對事實上無國籍人儘量予以法律上無國籍人之待遇俾能取得一有效之國籍。

貳

本會議

決議為適用本公約第七條第四項起見，“歸化人”應解釋為僅指以聲請取得

國籍之人而其聲請得由關係締約國斟酌情形拒絕者而言。

叁

· 本會議

建議凡規定在國外之國民必須以意思表示或登記為保持其國籍之條件之締約國採取一切必要步驟將保持國籍所須遵守之手續及時限,及時通知關係人。

肆

本會議

決議為適用本公約起見,“判定有罪”係指“經管轄法院終局判決所判定者”而言。

[RUSSIAN TEXT — TEXTE RUSSE]

РЕЗОЛЮЦИИ

I

Конференция

рекомендует, чтобы лица, которые являются апатридами *de facto*, по возможности рассматривались как апатриды *de jure*, чтобы дать им возможность приобрести эффективное гражданство.

II

Конференция

постановляет, что в пункте 4 статьи 7 Конвенции слова «натурализованное лицо» должны пониматься как означающие только такое лицо, которое приобрело гражданство по ходатайству, которое могло бы быть соответствующим. Договаривающимся Государством отклонено по своему усмотрению.

III

Конференция

рекомендует Договаривающимся Государствам, ставящим сохранение гражданства их гражданами за границей под условие подачи заявления или регистрации, принимать все возможные меры для обеспечения своевременного осведомления соответствующих лиц о формальностях и сроках, которые должны соблюдаться для сохранения ими своего гражданства.

IV

Конференция

постановляет, что в Конвенции слова «признано по суду виновным» должны означать «признано виновным в окончательном решении компетентного суда».

[SPANISH TEXT — TEXTE ESPAGNOL]

RESOLUCIONES

I

La Conferencia

Recomienda que los apátridas de hecho sean tratados en la medida de lo posible como apátridas de derecho a fin de que puedan adquirir una nacionalidad efectiva.

II

La Conferencia

Resuelve que, a los efectos del párrafo 4 del artículo 7 de la Convención, el término «naturalizados» deberá interpretarse como refiriéndose solamente a las personas que han adquirido una nacionalidad mediante una solicitud que el Estado contratante interesado tiene la facultad de rechazar.

III

La Conferencia

Recomienda a los Estados contratantes que, cuando subordinen la conservación de la nacionalidad de las personas residentes en el extranjero a una declaración o a una inscripción, procedan en la medida de lo posible de modo que a los interesados se les informe oportunamente de los términos y las formas que se determinen para la conservación de su nacionalidad.

IV

La Conferencia

Resuelve que, a los efectos de la Convención, el vocablo «condenado» significa «condenado por sentencia firme de un tribunal competente».
